

439 szöveg: Batthyány-graduál, 17. század eleje
dallam: Debrecen, 1774

Ez esz-ten-dőt meg-áld - jad, Ez esz - ten -
Bő - ség - gel é - ke - sít - sed, Bő - ség - gel
dőt meg-áld - jad Ke - gyel-med-ből, Úr Is - ten!
é - ke - sít - sed, Te szent fel - sé - ges Is - ten!
Té - ge-det áld-nak, Kik la-koz-nak e földnek szí-nén;
És a pusz-ta he-lyek is bő - ség - gel,
Hal - mok á - hí - to-zód - nak víg kedv - vel;
Bol - dog, kit ma - gad - nak vá - lasz - tál,
Si - on - nak ki - rá - lya!

440 szöveg: Budai É., Debrecen, 1806
az előző dallamra

Ez esztendőtd aldással, / Ez esztendőtd aldással, / Koronázd meg, Úr Isten, / Hogy víg hálaadással, / Hogy víg hálaadással / Dicsérje neved minden. / Tetőd jőnek / Kedves napjai az időnek; / Nyújts hát, kérünk, bőséget kezeddél, / Tőlünk a békességet ne vedd el; / De midőn megtartod testünket, / Ne hagy el lelkünket!

Vízkereszt ideje – Jézus Krisztus messiási küldetése

Ajánlott zsoltárok és dicséretok: 19, 45, 72, 222, 242.

szöveg: Debrecen, 1560
dallam: Debrecen, 1778 441

1. Di - csér-jük Is - tent e ma - i na-pon,
Nagy tisz - ta szív - vel a mi U-run-kat.
Új esz-ten-dő - ben mi vi-gad - junk,
Szü - le-tett Jé - zust mi i-mád - junk!

2. Ím, hozzánk küldte szentséges Fiát, / Anyjának választotta Máriát.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
3. Ím, a három bölcs csillagot látott, / És ő szívében így gondolkodott:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
4. Menjünk, keressük és megtaláljuk, / Mennynek Királyát ajándékozzuk.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
5. Egyik bölcs fénylő, tiszta aranyat, / E nagy királynak ajándékozott.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
6. Második kínált drága kenetet, / Mellyel Megváltónk teste kenetett.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
7. Illatos tömjént nagy tisztességgel, / A harmadik bölcs nyújta bőséggel.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
8. Adjunk nagy hálát az Úr Istennek, / Atyának, Fiúnak, Szentléleknek.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!

Énekelhető a 406. dicséret (Az Istennek szent angyala) dallamára is.

1. Go-nosz, ke - gyet - len He - ró - des,
Krisz-tus Ki - rály - tól mit ret - tegsz?
Nem vé - szen el mu - lan - dó - kat,
De á d ö - rök - ké - va - ló - kat.

2. Napkeletről bölcsek jönnek, / Vezércsillagot követnek,
Amelynél ők fényt keresnek, / Hogy új Királyt tiszteljenek.
3. Heródes hadát készíti, / Született Királyt üldözi,
Kisgyermeket öldöklí, / Véréssel a földet festi.
4. De Isten megoltalmazta / Fiát, küldvén Egyiptomba,
Amíg Heródes meghala, / Azután hazahozatta.
5. Krisztus a szent keresztséggel, / Megkereszteltetik vízzel,
De minket drága vérével / Tisztít, s így szent Atyja kedvel.
6. Csudadolgainak száma / Istenségét bizonyítja,
Hogy betegeket gyógyíta, / Halottakat feltámaszta.
7. A kánai menyegzőben / Tett jeles csodát elsőben,
Hol a víz maga nemében / Borrá válik kővedrekben.
8. Dicsőség a nagy Királynak / Mint minékünk egy Urunknak,
Velegyütt szent Atyánknak / És áldott Vigasztalónknak.

1. Krisz - tus, A - tyá Is - ten - nek
Jött kin - csé -ből szí - vé - nek,
E - gyet - len - egy Fi - a,
Mi - ként meg van ír - va:
Ő a haj - na - li csil - lag,
Mely fé - nyes - ség - gel vil - log,
S nap - nál szeb - ben ra - gyog.

2. Miértünk emberré lett / Időknek végére, / Hogy el ne vesszünk
már itt / Istennél örökre. / A halált lerontotta, / A mennyet meg-
nyitotta, / Éltünk visszaadta.
3. Nevelj ismerettedben / És szeretettedben, / Hogy maradjunk a hit-
ben, / És járjunk lélekben, / Hogy amit tőled kaptunk, / Már itt
megköstolhassuk, / Szüntelen szomjazzuk!
4. Te, menny s föld teremtője, / Atyának ereje, / Uralkodol örökké,
/ Erődnek nincs vége. / Fordítsd tehozzád szívünk, / Igazgassad
értelmünk, / El ne tévelyedjünk!
5. Jóságoddal te győzz le, / Támassz föl kegyesen, / Az óembert te
rontsd le, / Hogy az új élhessen! / Boldogan itt a földön / És menny-
ben majd örökön / Rólad elmélkedjünk!

1. Jer, di - csér - jük az Is - ten - nek Fi - át,
A szép Szűz - nek ál - dott szent mag - zat - ját,
E vi - lág - nak é - des Meg - vál - tó - ját,
Bű - nő - sök - nek ke - gyes szó - szó - ló - ját.

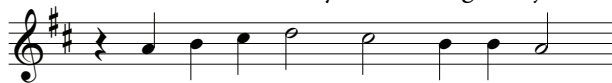
2. Jézus Krisztus, kegyelmes Megváltónk, / Úr Istentől adatott tanítónk, / Szent Atyáddal felséges megtartónk, / Szentlélekkel mi megigazítónk!
3. Téged vallunk hatalmas Istennek, / Kezdet nélkül való természetnek, / Szent Atyáddal egy örök Istennek: / Szentlelkétől lelkeztél Istennek.
4. Felöltözél az emberi testbe, / E világra jövel miközinkbe, / Igaz hitet adál mi szívünkbe, / Új világot gerjesztél lelkünkbe?
5. Szent véreddel minket te megváltál, / Bűneinkből szépen kitisztítál, / Szentlélekkel megvilágosítál, / És Atyádnak kedvébe juttattál.
6. A keresztfán érettünk meghaltál, / Harmadnapra ismét feltámadtál, / Mennysországból felmagasztaltattál, / Tisztességgel megkoronáztattál.
7. Azért vallunk téged Királyunknak / És örökké való Főpapunknak, / Isten előtt minden gyámolunknak, / E világon minden oltalmunknak.
8. Te vagy nekünk mi nagy igazságunk, / Jámborságunk és ártatlanságunk, / Te vagy nekünk szentségünk, váltságunk, / Isten előtt örök boldogságunk.

9. Te vagy nekünk a mi reménységünk, / E világon mi nagy tisztességünk, / Isten előtt minden dicsőségünk, / Mennysországból örök üdvösségünk.
10. Ó, Istennek drága kincstartója, / Szentléleknek rajtunk nyugtatója, / Nyomorodott árvák megtartója, / Mi hitünknek megkoronázója.
11. Ó, Istennek kedves áldozatja, / Kit jó szemmel megtekint az Atya, / És megmarad az ő jó illatja, / Mindörökké kedves fogatja.
12. Édes Jézus, elődbe járulunk, / Széked előtt arccal leborulunk, / Keservesen tehozzád óhajtunk, / És nagy sírván mennybe felkiáltunk.
13. Adjad nekünk a te Szentlelkedet, / Terjesztessed a te szent igédet; / Ismerjünk meg mindnyájan tégedet, / Dicsérhessük a te szent nevedet.
14. Tekints reánk most a magas mennyből, / Látogass meg királyi székedből, / Tégy jól velünk kegyelmességedből, / Ments meg minket keserűséginkből.
15. Vigasztald meg a mi siralminkat, / Teljesítsd be mi kívánságinkat; / Mi is néked hálaadásinkat, / Bemutatjuk mi áldozatunkat.
16. Édes Jézus, néked hálát adunk / Jóvotlodért és felmagasztalunk, / Ajándékot elődbe mutatunk, / Dicséretet te nevedre mondunk.
17. Dicsértessék az Atya Úr Isten, / Dicsértessék a Fiú Úr Isten, / Dicsértessék a Szentlélek Isten, / Szentháromság, egy örök Úr Isten!

A magyar reformáció legjobb Krisztus-himnuszainak egyike, mely Jézus messiási küldetéséről szól (1–6. vers), ezt valljuk meg és magasztaljuk a második szakaszban (7–11.), melyet alázatos könyörgés (12–15.) és záró doxológia (16–17.) követ.

1. Szép, tün - dök - lő haj - nal - csil - lag,
Dá - vid ki - rály - nak mag - zat - ja,

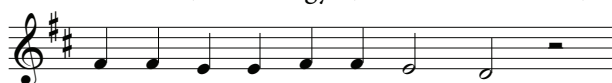
Ki ke - gye - lem - mel fel - ra - gyog,
Sok ki - rá - lyok - nak ki - rá - ly a,

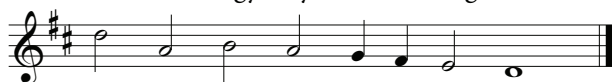
Jes - sé - nek szép vesz - sze - je,
Lel - kem - nek vő - le - gé - nye:

Ked - ves, ke - gyes, kel - le - me - tes,

é - kes és gyö - nyö - rű - sé - ges,

Gaz - dag - ság - gal di - cső - sé - ges.

2. Mennyből nagy öröm fénylik rám, / Midőn szemeddel énreám
Kegyelmesen tekintesz,
Ó, Uram, Jézus, szent Lelked, / Szent ígéd, tested és véred
Vélem közölvén, éltetsz.
Ilyen híven tarts öledben, táplálj engem mindvégiglen,
Mert fogadtad szent ígédben.

3. Teremtő Atyám, Úr Isten, / Ki engem örök időkből
Szent Fiadban szeretted:
Ő engem magának jegyzett, / Szentlélekkel elpecsétlett,
Megtisztított vérével.
Vigadj, és adj, szívem, hálát, Istent imádd, hogy mennyégben
Üdvösséget szerzett nékem.
4. Szóljon tehát az orgona, / Gyönyörűséges muzsika,
Ujjongva énekeljek,
Hogy megváltó Jézusomnak, / Drága szép kegyes Uramnak
Szerelmében örvendjek.
Zengjen, pengjen vigasságos, buzgóságos hál'adó szó,
Nagy az Úr, ezekre méltó.
5. Ily kedvvel vigad én szívem, / Mert drága kincsem az Isten,
Ki kezdet s vég mindenben.
Ő engem dicséretire, / Mennybe viszen nagy örömré,
Min tapsolok szívemben.
Ámen, ámen! Jövel, Uram, szép koronám, jöjj sietve:
Téged várlak reménykedve!

» *Én, Jézus, küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonyosságot te-
gyen nektek a gyülekezetek előtt. Én vagyok Dávid gyökere és új
hajtása, a fényes hajnalcsillag. (Jel 22,16)*

1. Jé - zus, é - des em - lé - ke - zet,
Te adsz szí - vünk - nek ö - rö - met:
Már hoz - zád von - tad szí - ve - met;
Ve - zé - rel - jed lé - pé - si - met.

2. Jézus, megtérők reménye, / Hozzád kiáltóknak szíve,
Téged keresőknek kincse, / Megtalálóknak mindene!
3. Jézus, szívnek édessége, / Élő kútja, fényessége,
Minden kincsének szekrénye, / Kívánságának jó vége:
4. Sem nyelv azt meg nem mondhatja, / Sem betű fel nem írhatja,
Csak ki próbálta, tudhatja, / Hogy milyen a Jézus lángja.
5. Te vagy kegyelem kútfeje, / Igaz hazánk fényessége,
Bűbánatnak enyhítője, / Boldogságnak megszerzője.
6. Tégedet áldnak mennyégben, / Magasztalnak dicsőségben;
Jézus, vigasztalj éltünkben, / Juttass Atyádnak kedvében.
7. Téged kövessünk egy szívvel, / Énekléssel, könyörgéssel,
Hogy mi is a Szentlélekkel / Lehessünk egyek Istennel.
8. Jézus, mennyben légy örömünk, / Ki voltál földön érdemünk;
Benned minden dicsőségünk, / Ó, mi Urunk és Istenünk!

1. Jé - zus Krisz-tus, egy Mes-te-rünk,
Meny - nye - i szent böl - ces-sé - günk,
És né-künk bi-zo-nyos üd-vös-sé - günk.

2. Mostan néked mi könyörgünk,
Szent nevedért esedezünk:
A te Szentlelkedet adjad nekünk!
3. Mi szívünket megújítsa,
És sebeinket gyógyítsa:
Bűnös életünket jobbítsa.
4. Munkáinkat megszentelje,
Bennünk a hitet nevelje,
Utunkat hazánkba vezérelje.
5. Bölcsességre megtanítson,
Hogy ördög meg ne csalhasson:
Kísértések ellen bátorítson.
6. Plántáljon nagy egyességet,
Igaz és szent szeretetet,
Szívünkbe isteni szent félelmet.
7. Hogy téged bátran vallhassunk,
E földön néked élhessünk,
Mennyben aztán veled lakozhassunk.

1. Di - csér - lek té - ged, Üd - vö - zí - tő - met,

Úr Jé - zus Krisz - tus, Is - ten - nek egy Fi - a!

Meg - vál - tott nyá - jad - nak hú aty - ja - fi - a:

Csak té - ged vár - lak, egy se - gí - tő - met.

2. Tenéked minden térdet s fejet hajt,
Mert erős torony nekünk a te neved;
Felvette szegény ügyünket jó kedved,
A kárhozatban hogy ne lássunk bajt.
3. Te vagy Istennek szelíd Báránya,
Ki e világnak bűneit elvetted,
Szent véred omlását nem kíméletted,
Mellyel nem ér fel Ofir aránya.
4. Ó, örök Isten, lelkem reménye,
Az Atya Istennek fő bölcsessége,
Szent Egyházadnak ő nagy dicsősége,
Minden híveknek ragyogó fénye!
5. Dicsérek, mennyből leszállott Kenyér,
Isten, Ember, Jézus, egy Közbenjáró!
Bűnösök térését kegyesen váró,
Kitől kegyelmet minden lélek nyer.

6. Mely buzgó, Uram, a te szerelmed,
Ki miérettünk magad megáldoztad,
A halált, Sátánt, poklot megrontottad,
Most is fenntartván hű segedelmed.

szöveg: J. Franck, 1653 | fordítás: Révészné Váró M.
dallam: J. Crüger, 1653

449

1. Jé - zus, vi - gas - sá - gom! Es - de - kel - ve
A te je - len - lé - ted Meg - vi - dá - mít,

vá - rom Ál - dó sza - va - dat!
él - tet, Bá - tor szí - vet ad.

Légy ve - lem, ó, min - de - nem! Ná - lad nél - kül

nem is é - lek: Te vagy ö - rök é - let!

2. Jézus, menedékem! / Hű oltalmam nékem / Te vagy egyedül!
Lelkem a viharból, / Bűnből, minden bajból / Hozzád menekül.
Bár a föld mind romba dőlt, / S ha a pokol hada hány tört:
Jézus maga áll őrt!
3. Jézus, üdvösségem! / Te vagy földön-égen / Örök örömem!
Kik szeretjük Istent, / Zengjünk neki itt lent / S otthon: odafenn!
Lelkem esd, hogy Te vezesd! / S hazahívó szavad várom,
Jézus, vigasságom!

1. Zengj, nyelvem, é - ke - sen,
Az én é - des Jé - zu - som - nak,
Ke - gyes lel - ki or - vo - som - nak
Szólj sze - rel - me - te - sen,
Mert csak ő ér - de - mel
Ál - dást és min - den sze - rel - met,
Ki re - ám önt bő ke - gyel - met,
S kö - szál - ra fel - e - mel.

2. Jézus, én reményem, / Bűnös lélek bizodalma,
S hozzád térőknek oltalma, / Gyönyörű napfényem!
Kegyes vagy azokhoz, / Kik szívből téged keresnek,
És ismerős híveidnek / Békösözöns házukhoz.
3. Ó, Jézus, élő kút, / Szívemnek nagy édessége
S elmémnek gyönyörűsége, / Mely csupán hozzád fut;
Tégedet keresni / Legfőbb öröm és vigasság;
Nincsen több lelki igazság, / Mint téged követni.
4. Jézus, kegyes király, / Ki mindennek szívét bírod,
S arra szent neved felírod, / Kérlek, hozzám is szállj;
Mert ha te elfogalsz, / Elszáll a világ szerelme,
Tündöklik bennem az elme, / Ebben sok jót találsz.
5. Kedves szereteted, / Mert szent véred kegyelmedből,
Kiontád, hogy mint kútfőből, / Folyjék ismereted.
Megnyerted, hogy lássuk, / Szent Atyádnak dicsőségét,
És hogy lelkünk üdvösségét / Tovább ne halasszuk.
6. Dicsérd hát, minden nép, / Az Úr Jézust, és szeressed,
Buzgó szívedből keressed, / Mert minden dolga szép.
Ő a kegyelemnek / És minden jónak kútfeje,
Reménylő szívnek ereje, / Oka az örömmek.
7. Tiéd, Uram, az ég / Minden ő teljességével,
Hol országolsz dicsőséggel, / Melyben nincs semmi vég.
Ne hagyj, Uram, kérlek, / Vedd el szívemet magadhoz,
Mert úgy állhatok jobbadhoz, / S örökké dicsérlek.
8. Dicsérje és áldja / Lelkem az Atya Úr Istent,
Ki benned üdvözít mindent, / Ha szót fogadja.
Dicséret, dicsőség / Légyen Szentlélek Istennek,
Ki hitet adott lelkemnek, / Hogy befogja az ég.

Énekelhető a 32. zsoltár (Ó, mely boldog az oly ember életében) dallamára is.

1. Ó, di - cső - ség - nek fel - kent fe - je - del - me,
Úr Jé - zus Krisz - tus, hí - vek se - ge - del - me,
Kit az Úr Is - ten ren - delt vált - ság - ra,
S fel - e - melt böl - csen nagy méltó - ság - ra:
Fel - é - ke - sí - tett, mint drá - ga ru - há - val,
A Szent - lé - lek - nek bő a - ján - dé - ká - val,
És re - ad bíz - ván az üd - vös - sé - get,
A - dott vál - lad - ra hár - mas tiszt - sé - get.

2. Te vagy az Úrnak legfőbb *prófétája*,
Te vagy titkának világos táblája,
Ki megjelentéd nagy indulatját,
A váltság felől szent akaratját:
Hogy akik még nagy sötétben volnának,
Az igazság napjára találnának
És általlátnák, mint napnak fényét,
Az üdvösségnek igaz ösvényét.
3. Te vagy az Úrnak megszentelt *főpapja*,
Általad költ fel jókedvének napja,
Ki szent testednek áldozatjával
Váltságot nyertél annak árával.
Szent érdemednek most is jelentése
Olyan, mint szádnak drága könyörgése,
Ez által szíved valamit kíván,
Az Úr megadja néked azt nyilván.
4. Te vagy az Úrnak felkent nagy *királya*,
Kinek vettetek mindenek alája,
Aki népedet tiszta igéddel,
Oktatod s vezéreléd Szentlelkeddel.
Minden ügyében felállasz mellette,
Ellenségivel harcolsz őhelyette,
Minden veszélyét karod elhajtja,
Az üdvösségben végig megtartja.
5. E nagy királynak nálam is zálogja,
Igaz hit által én is vagyok tagja,
Őtet ismerem mint fő Uramat,
És keresztyénnek vallom magamat.
Áldott nevéről bátran vallást tészek,
Szent törvényének követője lések,
Lelkem és testem hálaadással,
Őnéki vallom hű ajánlással.

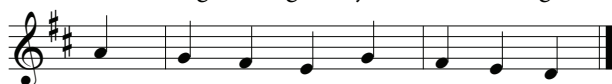
1. Ki u - tá - nam jön, szól az Úr,
Ha né - mán tűr - ni meg - ta - nul,

Csak úgy kö - vet - het en - gem,
És hord - ja ter - hét csend - ben.

Ki meg - ta - gad - ja ön - ma - gát,

Csak az nyer - het fönt ko - ro - nát.

2. Ki engem követ, szól az Úr, / Az vessen számot bölcsen,
Nehogy majd állhatatlanul / Az útról visszalépjen!
Ki vállal kereszthordozást, / Csak az nyerhet fönt koronát.
3. A madaraknak fészke van, / A rókát barlang várja,
Az Emberfia hontalan, / Nincs, hol fejét lehajtsa.
Ki mégis követ mint Urát, / Csak az nyerhet fönt koronát.
4. Föl, mindnyájan az Úr után, / Őt kövessük hű szívvel,
És járjunk bátran nyomdokán, / Megküzdve száz veszéllyel!
Ki megvívja a hit harcát, / Csak az nyerhet fönt koronát.

1. Jé - zu - som, ki ár - va lel - kem
Kár - ho - zat - tól óv - tál en - gem,

meg - vál - tot - tad vé - red - del,
bú - nös szí - vem, ó, vedd el!

Add, hogy né - ked meg - há - lál - jam.

Hogy nem hagy - tál a ha - lál - ban,

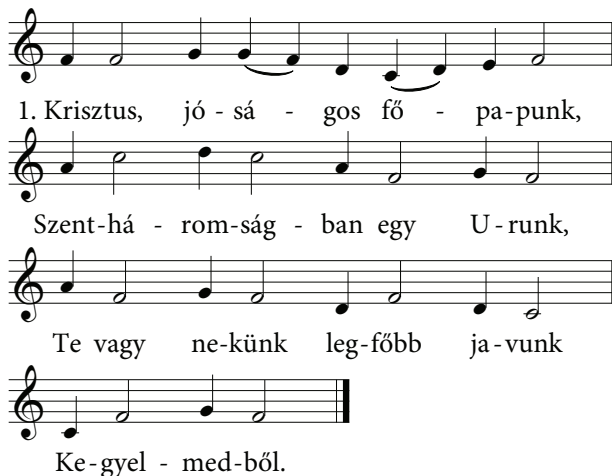

Meg - mu - tat - tad: bár - mit adj,

Én ol - tal - mam csak te vagy.

2. Jézus, benned bízva bízom, elpusztulnom, ó, ne hagyj!
Te, ki bűnön, poklon, síron egyedüli győztes vagy:
Gyöngé hitben biztass engem, Készíts arra, hogy én lelkem
Láthat majd fenn, ó, Uram, Mindörökké boldogan.

1. Krisztus, jó - sá - gos fő - pa-punk,
Szent-há - rom-ság - ban egy U - runk,
Te vagy ne-künk leg-főbb ja - vunk
Ke - gyel - med-ből.

2. Itt élted köztünk életed, / És szánva bűnös népedet,
Viseltél értünk sok sebet / Kegyelmedből.
3. Jöttél, hogy minket megkeress, / Szívünkben is szállást vehess,
Hogy éltető kenyér lehess / Kegyelmedből.
4. Ó, mily felséges jóságod, / Bőséges irgalmasságod!
Árad reánk gazdagságod / Kegyelmedből.
5. Kiontott drága véredet / Italként innunk engeded,
Hogy ebből nyerjünk életet / Kegyelmedből.
6. Meg nem rendül szereteted, / Csak értünk lángol, ég szíved,
Ily sokra tartasz bennünket / Kegyelmedből.
7. Halálra adtad így magad, / Helyettünk lettél áldozat:
Ne légyen részünk kárhozat, / Kegyelmedből.
8. Megváltottál – ó, mily drágán, / Kiadtad lelked ott a fán,
Mindvégig nekünk szolgálván / Kegyelmedből.
9. Ó, mérhetetlen irgalom! / Jaj annak, ki elhagy vakon,
És futkos téves utakon / Kegyelmekért.

10. Tévútjainkat hagyjuk el, / Mit Isten ád, fogadjuk el:
Fiához fussunk még ma el / Kegyelmeért!
11. Krisztus, te szent, megkínzatott, / Elsápadott, elcsúfított,
Nekünk kedves vagy s áhított, / Kegyelmedért!
12. Ó, hála néked, Jézusunk, / Hogy hordoztad gyalázatunk:
A mennybe föl csak így jutunk, / Kegyelmedből.
13. A bűn átkától megmentve, / A jóra tőle készítetve,
Megnyílt az út a mennyekbe / Kegyelmedből.
14. Dicsőség légyen Istennek, / Atya-Fiú-Szentléleknek,
A teljhatalmú Felségnek, / Kegyelmeért!
15. Amint öröktől fogva van, / Úgy légyen most s minduntalan:
Dicsérjük Istent boldogan, / Kegyelmeért.

» *Miért nevezik Krisztust „Isten egyszülött Fiának”, ha mi is Isten gyermekei vagyunk? – Azért, mert egyedül Krisztus örökkévaló és természet szerinti Fia Istennek; mi pedig – Krisztusért, kegyelem által – Isten fogadott gyermekei vagyunk. (Heidelbergi Káté 33)*

Miért nevezed őt „mi Urunknak”? – Azért, mert saját tulajdonává tett minket azáltal, hogy testünket-lelkünket a bűntől és az örök hatalmából megváltotta, mégpedig nem holmi ezüstön vagy aranyon, hanem az ő drága véréen. (Heidelbergi Káté 34)

1. Ó, Jé - zus, mi Üd - vö - zí - tőnk,

Ki - ben va - gyon hi - tünk,

Ki mi - ér - tünk szü - let - tél,

És nagy ha - lált szen - ved - tél;

Ir - gal - mazz mi - né - künk!

2. Rólunk elvetted haragját / A te szent Atyádnak;
Vérednek hullásával / Megengesztelted hozzánk:
Irgalmazz minékünk!
3. Te bűn nélkül születtetvén / A Szűznek méhéből,
Értünk válladra vetted / A mi adósságinkat:
Irgalmazz minékünk!
4. Bűnön, poklon és halálon / Birodalmad vagyon;
Az élet és kegyelem / Csak te kezvedben vagyon:
Irgalmazz minékünk!
5. Kérünk téged azért mostan: / Tekints reánk mennyből,
Kik hozzád esedezünk, / És segítséget várunk:
Irgalmazz minékünk!

1. Győz - he - tet - len én kő - szá - lom,

Vé - del - me - zőm és kő - vá - rom,

A ke - reszt - fán drá - ga á - ron

Ol - tal - ma - mat tő - led vá - rom.

2. Sebeidnek nagy voltáért, / Engedj kedves áldozatért,
Drága szép piros véredért, / Kit kiöntél ez világért.
3. Reád bízta én ügyemet, / Én Jézusom, én lelkemet,
Megpedett bús szívemet, / Szegény árva bús fejemet.
4. Irgalmazz meg én lelkemnek, / Ki vagy ura mennynek,
földnek,
Könyörgök csak Felségednek, / Én megváltó Istenemnek.
5. Mutass, Jézus, kies földet, / Lakásomul adj jó helyet,
Ez életben csendességet, / Jövendőben üdvösséget.